

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/2017-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 115/2012-1775 z 24. januára 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 428/2015 z 25. januára 2017, ako aj vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 428/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v elektronickej podobe 17. apríla 2017 a následne doplnenou 19. apríla 2017 sa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 115/2012-1775 z 24. januára 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 428/2015 a jeho uznesením z 25. januára 2017.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 136/2001 sa pôvodná žalobkyňa – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (namiesto ktorej v priebehu dovolacieho konania vstúpila sťažovateľka), domáhala proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, náhrady škody v celkovej výške 1 767 011,88 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 1. januára 2005 do zaplatenia. Tohto nároku sa žalobkyňa domáhala podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) dôvodiac, že nesprávnym postupom Colného úradu Nitra a v nadväznosti na to i Colného riaditeľstva Bratislava jej bola spôsobená škoda.

3. Okresný súd o návrhu žalobkyne rozhodol rozsudkom č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 106 698,82 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 1. januára 2005 do zaplatenia. Vo zvyšku okresný súd žalobu zamietol a rozhodnutie o trovách konania si vymienil na dobu po právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Žalobkyňa podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 9 Co 115/2012-1775 z 24. januára 2013 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 428/2015 z 25. januára 2017 odmietol. Týmto uznesením zároveň pripustil zmenu žalobkyne, namiesto ktorej do konania vstúpila sťažovateľka.

5. Sťažovateľka nasmerovala svoju ústavnú sťažnosť proti všetkým už uvedeným rozhodnutiam všeobecných súdov. Namietala, že hoci dospeli k záveru o dôvodnosti jej nároku na náhradu škody, pochybili v otázke jeho výšky. Podľa jej názoru rozhodli všeobecné súdy *„nezákonne, arbitrárne a v závažnom rozpore so zisteným skutkovým stavom a obsahom spisov...“*, pretože *„nijako nezdôvodnili, prečo ignorovali závery znaleckých posudkov“* a *„riadne nevyhodnotili obsah výpovedí svedkov...“*. Všeobecné súdy tak *„nesprávne, svojvoľne a neodôvodnene nielen, že neakceptovali významné dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa (právneho predchodcu) a jasne preukazujúce príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a postupom colných úradov a vzniknutou škodou. Vyššie namietané argumenty a dôkazy súdy ignorovali, nevysporiadali sa s nimi, a dokonca vyslovili závery, ktoré sú s nimi v priamom rozpore, pričom tieto rozpory v skutkovom stave neodstránili.“*. Na základe uvedeného vyjadruje sťažovateľka presvedčenie, že namietané rozhodnutia *„nedávajú odpoveď na podstatné otázky pre zistenie riadneho, správneho a komplexného skutkového stavu, o ktorom nie sú dané dôvodné pochybnosti. Je tiež možné identifikovať viaceré prípady neprávneho právneho posúdenia. ... Namietané rozhodnutia sú z uvedeného hľadiska arbitrárne, nepreskúmateľné a vykazujú aj znaky zvýhodňovania jedného účastníka konania (žalovaná SR - Ministerstvo financií SR), čím bola porušená aj zásada rovnosti účastníkov konania a jeho kontradiktórnosti. Namietané rozhodnutia ignorujú účel a zmysel zákona prijatého na ochranu práv subjektov, ktoré boli poškodené nezákonnými rozhodnutiami orgánov štátu alebo ich nesprávnym úradným postupom, a to s intenzitou zásahu do ústavou garantovaných práv sťažovateľa, najmä práva vlastniť majetok a práva na spravodlivý proces, vrátane postupu súdov bez zbytočných prieťahov, práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, povinnosti zistiť skutkový stav o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti*

a prípadné rozpory v zisteniach odstrániť, posudzovať zistený skutkový stav správne z právneho hľadiska a zároveň svoje rozhodnutia aj riadne presvedčivo a kvalitne odôvodniť.“

6. Postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľka osobitne vyčíta, že „po podanom návrhu na zmenu účastníka konania nepostupoval hospodárne a efektívne a najmä o ňom nerozhodol bez zbytočných prietáhov, keďže o podanom návrhu na zmenu účastníka konania rozhodol až uznesením zo dňa 25.01.2017, ktorým tiež zároveň rozhodol o merite veci (odmietnutím dovolania). ... Máme za to, že takmer 3-ročná doba rozhodovania o procesne pomerne jednoduchej otázke akou je zmena účastníka konania, najmä v prípade ak boli predložené dôkazy o prevode práv, je z hľadiska práva na spravodlivý a bezprietahový súdny proces neakceptovateľná. ... vytýkame NS SR aj skutočnosť, že nevyužil ani možnosť prerušenia konania, ktoré sťažovateľ z opatrnosti navrhol podaním zo dňa 25.09.2014 - z dôvodu, že vznikol spor o personálnom obsadení štatutárneho orgánu postupcu (pôvodného žalobcu v konaní – t. j. [REDACTED])... O predmetnom procesnom návrhu - na prerušenie konania, NS SR vôbec nerozhodol, a až v meritórnom uznesení zo dňa 25.01.2017 skonštatoval, že to nebolo potrebné, nakoľko medzičasom došlo k späťvzatiu tohto procesného návrhu – podotýkame, že sa tak stalo podaním zo dňa 29.11.2016, teda viac ako 2 roky po jeho podaní na NS SR. ...“.

V nadväznosti na namietané prietahy v konaní najvyššieho súdu sťažovateľka v súvislosti s porušením svojich práv uvádza, že „počas konania boli predkladané podania rôznych subjektov, pričom súd sa nevysporiadal s prípustnosťou týchto podaní - či ide o podania účastníkov konania. ... NS SR sa ani v odôvodnení cit. uznesenia z 25.01.2017 nevysporiadal so skutočnosťou, že tu jestvovali vzájomne si úplne odporujúce vyjadrenia predložené údajne v mene spoločnosti [REDACTED] jej právnym zástupcom, NS SR sa nevysporiadal s faktom, ktoré podania vzal ako relevantné (ako podania účastníka konania), ktoré mal za irelevantné (ak vôbec) a z akého dôvodu. ... Za situácie, kedy sa súd nevysporiadal s faktom, ktoré konkrétne podania sú vykonané pôvodným žalobcom - súdom nevyriešená otázka o. i. odvolaného splnomocnenia na zastupovanie pôvodného žalobcu [REDACTED] a diametrálna odlišnosť podaní dvoch rôznych právnych zástupcov pôvodného žalobcu, sa tak priamo týkala aj sťažovateľa, nakoľko v prípade pripustenia

vstupu do konania namiesto pôvodného žalobcu boli sťažovateľovi pripisované aj podania pôvodného žalobcu (ktoré však konkrétne, ak boli nesúladne?!). Máme za to, že tento aspekt je nevyhnutné považovať za odňatie možnosti riadne konať, a to už vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi [REDACTED], ktoré následky sa priamo a bezprostredne týkali aj sťažovateľa, nakoľko vstupoval do všetkých práv a povinností pôvodného žalobcu ako účastníka konania. ...“. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažovateľka žiada priznať finančné zadostučinenie vo výške 10 000 €, ktorého primeranosť zdôvodňuje „jednak s poukazom na hodnotu pôvodného konania, a najmä na to, že namietaným postupom súdov, vrátane nezákonne atrahovanej kompetencie Okresného súdu Nitra došlo k neúmernému predĺženiu konania, kedy bol sťažovateľ nútený brániť sa voči svojvôli súdov a zároveň z dôvodu ich nečinnosti bol udržiavaný v stave právnej neistoty“.

7. Na tomto základe sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím postupom v konaní 4 Cdo 428/2015 porušil základné právo sťažovateľa podľa 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 10 000 - € ako primerané finančné zadostučinenie, a to do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 428/2015 zo dňa 25.01.2017, ako aj Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 9 Co 115/2012 zo dňa 24.01.2013, ako aj Okresný súd Nitra rozsudkom sp. zn. 16 C 136/2001 zo dňa 05.03.2012 porušili základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; podľa 46 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie Najvyššieho sudu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 428/2015 zo dňa 25.01.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 115/2012 zo dňa 24.01.2013 a rozsudok Okresného sudu Nitra sp. zn. 16 C/136/2001 zo dňa 05.03.2012 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odporcovia v rade 1/ až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia

v sume 153,68 € na účet jeho právnej zástupkyne (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd

môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Po preskúmaní sťažnosti, ktorá pôsobí ako celok zmätočne a vytvára priestor pre mnohé dohady a dedukcie, možno uviesť, že sťažovateľka v nej namieta porušenie:

- základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012, rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 115/2012-1775 z 24. januára 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 428/2015 z 25. januára 2017, a

- základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 428/2015.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu požíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 2 citovaného článku kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa odseku 3 citovaného článku každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

II.1 K námietke o porušení základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

22. Napadnutým rozhodnutím je okrem iného i uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 136/2001-1688 z 5. marca 2012. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (v tomto prípade v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 115/2012), ktorý v prípade zistenia zásahu okresného súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky (či už svojím rozhodnutím, alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

23. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K námietke o porušení základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2

a 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 115/2012-1775 z 24. januára 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 428/2015 z 25. januára 2017

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy v otázke posúdenia jej nároku na náhradu škody, ktorý jej nebol priznaný v celosti, a v súvislosti s tým namieta i nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, z čoho vyvodzuje porušenie svojich práv.

25. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

26. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá

má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

27. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

28. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

29. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

30. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci i krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná. Pre tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na rozsiahlu a podrobnú argumentáciu okresného súdu a na zdôraznenie jej správnosti doplnil:

„Podľa odvolacieho súdu z postupu sledu jednotlivých skutkových okolností v danej veci bolo nesporné, že nezákonné rozhodnutia colných organov, ktorými nepriznali navrhovateľovi preferenčné clo na dovezené víno z Rumunska, boli významným článkom reťazca príčin a následkov. Náprava (vrátenie neoprávnene vyrubeneho cla) bola zjednaná až cez zákonné ust. § 233 a § 239 Colného zákona, kedy v konečnom dôsledku došlo k reparácii Jednotných colných deklarácií a k správne rozhodnutiu o výške preferenčného cla. Cez inštitút ustanovení § 233 a § 234 Colného zákona o vrátení cla sa v konečnom dôsledku dosiahla zmena pôvodných Jednotných colných deklarácií, ktoré nepriznali navrhovateľovi preferenčné clo. Napriek uvedenému na základe vykonaného dokazovania odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že zo sledu relevantných príčin a následkov vyplynulo, že zmenšenie majetku navrhovateľa nebolo spôsobené priamo nezákonným rozhodnutím. Vzhľadom na toto nie priame, ale

sprostredkované pôsobenie nezákonného rozhodnutia, dospel odvolací súd k zhodnému názoru, že v danom prípade nebola daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a náhrady škody, ktorej sa navrhovateľ (okrem priznanej) domáha. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ úspech svojho podnikateľského zámeru odvodzoval od zmluvy o konzorciu zo dňa 10.03.1997 (č. l. 236), ktorá mala byť uzatvorená medzi spoločnosťami [REDACTED], spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] (navrhovateľom) a [REDACTED] [REDACTED]. Uvedená zmluva bola za spoločnosť [REDACTED] a [REDACTED] podpísaná dňa 10.03. a 12.03.1997. Zmluva o konzorciu za spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] nebola podpísaná. ... Nezákonné rozhodnutia colných orgánov preto nemohli byť v príčinnej súvislosti s neuzatvorením platnej zmluvy o konzorciu zo strany [REDACTED] zo dňa 10.03.1997, pričom svedok [REDACTED] uviedol, že dátum na zmluve bol uvedený ako aktuálny. Víno bolo dovezené až dňa 30.04.1997 a 23.05.1997, kedy sa na základe JCD dozvedel navrhovateľ o tom, že mu je vyrubené clo z dovezeného vína v nesprávnej výške. Dôvodom nepodpisania zmluvy o konzorciu so zmluvnou stranou [REDACTED] preto nemohli byť nezákonné rozhodnutia štátu, a preto tu chýba príčinná súvislosť medzi nesprávne vyrubeným clom a tým, že zmluva o konzorciu zo strany [REDACTED] nebola podpísaná. ... Vychádzajúc z predloženej zmluvy o konzorciu, z výpovede svedka [REDACTED], ako aj ďalších svedkov vypočutých v konaní, vyjadrení navrhovateľa a z ďalšieho množstva listinných dôkazov bolo v konaní nesporne preukázané, že úspech podnikateľského zámeru navrhovateľa súvisel od zdarnej spolupráce s viacerými podnikateľskými subjektmi, čo napokon vyplýva i zo samotného znenia zmluvy o konzorciu. Všetky tri strany uvedenej dohody sa mali svojim spôsobom, a to presne stanovenou činnosťou v dohode, pričiniť o dosiahnutie stanoveného cieľa a plánovaného úspechu. Je nesporné, tak ako uzavrel súd prvého stupňa, že zamýšľaný podnikateľský zámer sa mohol dosiahnuť len sprostredkované, pričinením sa viacerých podnikateľských subjektov, od ktorých závisel úspech výsledku. Ani predložené zmluvy o obchodnom zastúpení uzavreté v období jún až október 1997 a komisionárske zmluvy uzavreté v období jún až december 1997 (ktoré navrhovateľ predložil po zrušení veci odvolacím súdom) nepreukazujú, že navrhovateľ mal nimi zabezpečený odbyť vína a vzhľadom aj na dátumy ich uzavretia nemohli byť v príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Podľa názoru odvolacieho súdu z dôvodov

podrobne uvedených v rozhodnutí súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd poukazuje ako na svoje vlastné, bolo nesporne preukázané nie priame, ale sprostredkované pôsobenie nezákonného rozhodnutia orgánu štátu na vzniknutú škodu navrhovateľa, pričom nepostačuje iba pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu navrhovateľa v budúcnosti, ale jeho reálna podoba musí byť v konaní naisto preukázaná. Ušlý zisk nie je možné odvodzovať len zo zmareného zamýšľaného podnikateľského zámeru. Samotné znalecké dokazovanie zamerané na vyčíslenie priamej škody a ušlého zisku nemôžu nahrádzať činnosť súdu pri skúmaní existencie troch kumulatívnych podmienok pre náhradu škody voči štátu. Keďže otázka existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou je otázkou skutkovou, mohol otázku zodpovednosti štátu za škodu riešiť iba súd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, pretože z hľadiska príčinnej súvislosti bola právne významná tá skutočnosť, že nezákonné rozhodnutia colných orgánov neboli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody navrhovateľa. Súd prvého stupňa správne prihliadol aj na vznesenú námietku premlčania odporcom voči rozširujúcemu návrhu navrhovateľa. ... Za správne považuje odvolací súd i závery súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady škody vo výške 11.908,65 eura, ako uplatnené náklady na právne zastupovanie pred Najvyšším súdom SR. Navrhovateľ si uvedené trovy konania mal možnosť uplatniť v konaní pred Najvyšším súdom SR voči Colnému riaditeľstvu SR. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. Sž 157/98 vyplynulo, že trovy konania navrhovateľovi boli zo strany navrhovateľa uplatnené, avšak mu neboli priznané súdom z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne kvalifikovane nevyšpecifikoval právne dôvody, v ktorých videl nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, nevidel príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, keď nepriznanie nákladov na trovy právneho zastúpenia pred Najvyšším súdom SR záviseli od vyšpecifikovania právnych dôvodov navrhovateľom. Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že priznanie týchto nákladov závisel od samotného navrhovateľa.“

31. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov [zákona o zodpovednosti za škodu, Občianskeho zákonníka a v tom čase

účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okrem toho sa krajský súd zaoberal i námietkami sťažovateľky (v podstate obsahovo zhodnými s tými, ktorými odôvodňuje i ústavnú sťažnosť), a to v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní (v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu) dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

32. Podstata argumentácie sťažovateľky vo vzťahu k ďalšiemu napadnutému rozhodnutiu, a to uzneseniu najvyššieho súdu, spočíva vo všeobecnej námietke jeho nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia. V tejto súvislosti poukazuje najmä na to, že najvyšší súd sa nevysporiadal s podaniami „*rôznych subjektov*“ v dovolacom konaní v štádiu pred rozhodnutím o pripustení zmeny strany sporu.

33. Na tomto mieste je potrebné v prvom rade uviesť, že do obsahu práva na súdnu ochranu nepochybne patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v mimoriadnom opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodu na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní (II. ÚS 249/05, III. ÚS 171/06 III. ÚS 307/07, III. ÚS 240/09).

34. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných

súdob vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

35. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľkou tvrdý dôvod prípustnosti jej dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Keďže prípustnosť dovolania nebolo možné založiť ani na sťažovateľkou namietaných dôvodoch podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP (ktorými sa dovolací súd nemohol zaoberať, pretože ich možno uplatniť iba v prípade, ak je dovolanie procesne prípustné), následne sformuloval svoj právny záver o odmietnutí dovolania. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.

36. Vzhľadom na to, že v priebehu dovolacieho konania došlo k zmene na strane žalobkyne, ktorú najvyšší súd v súlade s § 438 ods. 1 a 2 § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) mohol pripustiť, pretože ustanovenie § 80 CSP, ktoré sa týka zmeny subjektov, nie je v § 438 ods. 2 CSP uvedené medzi ustanoveniami, ktoré v dovolacom konaní nemožno „primerane“ použiť. Zmena účastníka konania z dôvodu singulárnej sukcesie bola v dovolacom konaní možná aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a to podľa § 243c v spojení s § 92 ods. 2 a 3 OSP. Ústavný súd na dôvažok uvádza, že pri zmene strán sporu zostávajú všetky účinky spojené s podaním žaloby zachované; procesný nástupca musí v zmysle § 80 ods. 3 CSP prijať stav konania taký, aký je, teda i s procesnými úkonmi, ktoré dovtedy v konaní urobil jeho právny predchodca [to isté platilo aj za účinnosti OSP (§ 92 ods. 2 a 3)]. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka sťažovateľky, že najvyšší súd sa nevysporiadal s údajne diametrálne odlišnými podaniami dvoch rôznych právnych zástupcov pôvodnej žalobkyne, keďže (ako sama

sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti viackrát uviedla, pozn.) vstupovala do „*všetkých práv a povinností pôvodného žalobcu ako účastníka konania*“.

37. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

38. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu a najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy a ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. O prípadnom porušení tohto práva by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecných súdov primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010). Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

39. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo i k porušeniu jej práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru. Rovnako ako v prípade namietaného porušenia už označených práv podľa ústavy a dohovoru ústavný súd konštatuje, že nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

40. Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011 a I. ÚS 538/2013).

41. Citovaná judikatúra ESĽP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľkino právo zaručené čl. 13 dohovoru, keďže sťažovateľka, resp. jej právna predchodkyňa, všetky opravné prostriedky, ktoré mala podľa procesných predpisov k dispozícii, využila. Ústavný súd preto aj v tejto časti jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K námietke o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 428/2015

42. Sťažovateľka napokon v petite svojej sťažnosti namieta, že v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 428/2015 došlo k porušeniu jej základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

43. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

44. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

45. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj ESLP vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

46. V okolnostiach posudzovanej veci je potrebné mať na zreteli, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená zjavne v čase, keď k priet'ahom zo strany najvyššieho súdu už nemohlo dochádzať, keďže sťažovateľka disponovala napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré jej bolo doručené 17. februára 2017 (sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 17. apríla 2017, pozn.), z čoho možno vyvodiť, že došlo k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa mala podľa svojho presvedčenia nachádzať.

47. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

48. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu však v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017